

καὶ μαλακοὶ σὰ σάρκα ποὺ τρώει φάρ-
(μακα σὲ νοσοκομεῖα κλεισμένη
μέσα στὸ δάσος τῶν τοίχων
ποὺ σέρνονται τὰ μάτια τους πάνω τους
(καθὼς ἀνεβαίνουν.

Πετάνε φτιαγιεὶς τὸ χαρμάνι
στὸ καλοῦπι τῆς σκιάς τους
καὶ σὰν τυφλοπόντικες στριμώχνονται
(στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας τους.
Ὁ κόσμος μόνο ὀνειροπολήσεις ποῦφτα-
(σαν στὴν ὥρα
ποὺ θὰ πουληθοῦν στολισμένες
καὶ θὰ ἐξαγοράσουν τὰ νεύματα τοῦ θρα-
(δυοῦ.

2

Περνάει τὸ χέρι του ἀπ' τὸ λῖπος ὁ Κω-
(στόπουλος
ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ κατεργασμένο ἀπ' τὶς
(ἀλοιφὲς πετσί
στὸν ἀέρα

Τὸ κουραῶμένο κορμί του ξέφευγε ἀπ'
(τὸν ὕπνο ὅλο τὸ βράδυ
γυρισμένο στὴν πιδὺ εὐχάριστη πλευρά,
γυάλιζε στὸ λίγο φῶς ἡ χαλυβένια ρά-
(χη του.

Γελᾶνε τώρα τὰ χρυσὰ του δόντια
μὲ λόγια καὶ καμώματα δανεισμένα
καὶ τὴν ἀγάπη του ποὺ σαλιαρίζει
μὲ πιδὺ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη ἀπὸ ποτέ.

3

Ἀραιὰ φύλλα τὸ κορμί
κι ἀλλοίθωρα τὰ μάτια σὰν περισκόπια
(χωρισμένων κόσμων.
Κοιτᾶνε τόσους ἀπελπισμένους ξενιτε-
(μοὺς

αἷμα τῆς λύπης μαῦρο, αἷμα
τρώει τὸ πετσί,
μέσα σ' ἓνα ἔντερο,
σὰν τὰ θαμμένα δέντρα ποῦγιναν λόφοι
(ἀπὸ κάρβουνο.
1971

Λ. Χαλικοῦ

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα.

Περνάς καὶ χάνεσαι στὴν ἡσυχία τῶν
(οὐρανῶν
Πατὰς καὶ τραγουδᾷς στὸν ἦχο τῶν βη-
(μάτων
Ἀφουγκράζεσαι καὶ δλαστημᾷς τὴν ἡ-
(ρεμία τοῦ κόσμου.

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα.

Ὡρες γλυκειές, κρυφές ματιές, κρυμμέ-
(να λόγια
Καὶ πείσματα οἱ φευγαλέες συναντή-
(σεις.
Ποιὸς εἶσαι; Ποιὸς εἶμαι; Φοβάμαι.

Στοῦ δρόμου τὶς γωνιὲς σταυρόλεξα οἱ
(σκιές
Λύσεις γυρεύουν τὰ ἐρωτήματα τῶν φώ-
(των
Φαντάζομαι πῶς θᾶναι σ' ἓνα σπίτι
(ζωντανῶν
Ποὺ πέθαναν πολὺ καιρὸ καὶ δὲν τὸ ξέ-
(ρουν.

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα.

Ἡ μόνη αἴσθησις τὰ ξεραμένα φύλλα,
Τοῦ πάρκου τὸ ἀνάσασμα ἡ τέλεια κί-
(νησι.
Ὁ μέγας πόνος ἡ γρηὰ ποὺ ἀδειάζει
(στὴ πλατεῖα

Καὶ τὰ Τηλέτυπα βουδᾷ «τῆς ἐκπομ-
(πῆς μας τέλος».
Τέρμα στὰ νέα. Ἡ γῆ σταμάτησε τὸ
(κύλισμά της.
Τί ἀπόγινε ὁ μικρὸς τῶν εἴκοσι συνό-
(ρων.

Πόσα κορμιά, πόσα σφαχτὰ στὸ μῦλο
(τῆς ἡμέρας
Ποὺ πῆγε ὁ ἄνεμος σὲ ποιοὺς ἀσκούς
(κοιμάται;
Αὔριο θᾶναι πολὺ ἀργὰ κι' ἂν μάθουμε
Πῶς χύθηκε αἷμα στὸ νησί τῶν λουλου-
(διῶν.

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα.

Μὴν τὸ πιστεύετε, μὴ θρυμματίζετε τὰ ὦ-
(ραῖα σας μάτια.
Μοῦ τόπε κάποιος ποὺ δὲ γνώρισε αὐγὴ.

Ἄγτ. Μπουλουτζᾶς—Φαρσινῶς

Ὁ ὕπνος

Ἔρχεται κρατῶντας ραβδία σιδερένια
ἀσημένια μαστίγια
ἀστραφτερὲς σάλπιγγες βουδῆς
φέρνοντας τὸ ροδαλὸ κορμί του
στὸ χνούδι τοῦ δικοῦ μου.
Ἀνασταίνει πελώριες γυναῖκες χοντρές
γυμνὲς ἀπὸ στολίδια καὶ πέπλα
μὲ τὰ βυζιά τους δρύσες
γιά τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.
Κουβαλαίει ἄνθρωπους κυριακάτικους μὲ
(μαῦρα κουστούμια
πούχουν τὴν τσάκιση ἀνάμεσα στὰ σκέλια
πούχουν φτερά στὰ πόδια τσιμεντόλιθους
(στὰ χέρια
ποὺ καθάλανε τρόλεϋ σιδηροδρόμους
σπορ αὐτοκίνητα μὲ τσοῦλες
μωρὰ ποὺ τὰ γελάσανε μὲ τσίχλες
τυφλῶν μπαστούνια ποὺ τὰ βρῆκαν στὰ
(οὐρητήρια

Παίξει ὁ Ὑπνος μου
μὲ τὸ μυαλό μου

καὶ τὸ κορμί μου βασανίζει ὡς τὶς ἄκρες
(του

καὶ δὲ μ' ἀφήνει
νὰ κοιμηθῶ

Ὁ ἴσκιος τοῦ ἐραστῆ καὶ τοῦ πατέρα

«Μητερούλα, δόγγηξε τὸ κορίτσι, πάρε
τὴν κατσαρίδα ἀπὸ τὰ μάτια μου.
Κυλάει μέσα στὸ φῶς καὶ κατουράει
στὸ νεροχύτη τοῦ μυαλοῦ μου
κι αὐτὸ γκαστρώνεται φουσκώνει
καὶ ξερνάει
στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου μου
ἓνα πτώμα».

Ἡ μάνα ἀναστέναξε
καὶ κεῖ πού ἔσφιξε τὰ πόδια της
ἔτριξε ἓνας οὐρανός.
Μετὰ σκαρφάλωσε στὴ στέγη τοῦ σπι-
(τιοῦ της
φαντάστηκε τὰ μπράτσα τοῦ Θεοῦ
καὶ δγῆκε στὸν παράδεισο.

Τὸ κορίτσι
μὲ τὸ κεφάλι βαρὺ ἀπὸ χιλιάδες πτώ-
(ματα
καταχωνιάστηκε στὸν ὕπνο κι ὄνειρεύτηκε
τὸν Πατέρα Χειροῦργο.

Κώστας Σπαρτινός

Τέσσερα ποιήματα

1

Πέταξε τὸ πουλὶ
τὸ ἄσπρο φύλλο ἔπεσε.
Ἔτσι πετάνε τὰ πουλιὰ ὅταν μυρίζουν-
(ται τὸν οὐρανὸ

νὰ κατεβαίνει.
Γέρασες, μάνα μου,
ὅμως σὲ πρόφτασα πού κένταγες μὲ τὴ
(γῆ τὶς ἀνοίξεις

καὶ τὴ ζωὴ σου.
Σωπᾶς,
ἐγὼ μιλάω μιλάω.

2

Νερά πολλά ξεκίνησαν
μὲ πᾶνε
καὶ χαίρουμαι τὰ μαλλιά σου μὲ τὰ χέ-
(ρια μου.
Στάλες στάλες στὴ χούφτα μου ὁ καρ-
(πὸς τους

βροχὴ ποτάμι δείχνεσαι στὸ δρόμο
κι ἐρχομαι.

3

Μιὰ στάλα φῶς στὰ μάτια μου.
Ἔτσι κόβεται ὁ οὐρανὸς μέσα στὴ
(βροχή.
Ἔτσι γεννιέται ὁ κόσμος πάνω στὸ χῶ-
(μα.

Σταλιά - σταλιά ζωή.
Ἔτσι τραγουδάει τὸ παιδί στὴ χαρά
(μου.
Φωνὴ φωνίτσα τῆς ὁμορφιάς μου, Ἐσύ.
Ἐμεῖς μιὰ μέρα θὰ μεγαλώσουμε νὰ κό-
(βουμε λουλουδία χωρὶς τύψεις.

4

Εἶδα τὸ πουλὶ πού χόρευε στὰ χορτάρια.
Τὸ εἶδα. Μέσα στὰ μάτια τὸ εἶδα.
Ἦστερα πέταξε.
Μιὰ λίμνη ἀπὸ ὄνειρα κυμάτισε στὶς
(γερμένες πλάτες τῶν χόρτων.
Ἄντε, νάρθει ἡ Ἀνοίξη νανοῖξουν τὰ ὀ-
(νειρα,
νὰ πνιγοῦνε τὰ χορτάρια στὴ χαρά τους,
νὰ παίζουν τὰ παιδιὰ μὲ τὸν ἥλιο,
νὰ φκιάχνουν τάστέρια, νὰ φκιάχνουν τὴ
(γῆ.

Διονύσης Καρατζᾶς

Πέντε ποιήματα

1

Ὅταν ἀνοίξει ὁ κόλπος τῶν ἐλπίδων
θὰ σοῦ δείξω τὴν ἀνεξάντλητη
προσδοκία, στῶν γλάρων τὸ ράμφισμα.

2

Τ' ἀνοιχτὰ μάτια μας ζευγάρωσαν
τοὺς σκοποὺς πού κάναν ρέμα
τὴ ροὴ τῆς φλέβας.

3

Ὁ χορὸς τῶν σημείων
στὸ χαϊδευτικὸ καλοκαίρι.

4

Αὔριο εἶναι ἡ ὥρα τοῦ νεροῦ
σὰ μιὰ ρίζα μικρὴ
θ' ἀναριγῇσω...

5

Δυὸ ἀερινὰ ξημερώματα
μ' ἔπλασαν
ὠρимо προσάναμμα.

Τερέζα Σινιγάλια